

[Poul Hartling.]

der skal låne for at etablere sig. Det er sandt, som det er sagt, at inflationen er usocial. Og lykkes det os ikke at bremse den, før vi er med i et større fællesskab, kommer inflationen også til at true beskæftigelsen herhjemme. Derfor er det ikke for meget sagt, at inflationen er Danmarks indenrigspolitiske problem nr. 1. Det problem stiller også krav til en regering.

Nu har vi forleden ført en debat om dette store problem; men det er, som om denne debat nemt kunne løbe ud i sandet. Derfor ville det synes mig rigtigt, om folketinget, inden vi nu i morgen slutter arbejdet og holder fri i 4 måneder — og sådan vil man jo have det — pålagde regeringen at arbejde videre med disse sager, således at det førte til et konkret resultat. Jeg skal derfor tillade mig på venstres vegne at fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Folketinget opfordrer regeringen til at gennemføre nødvendige foranstaltninger til bekæmpelse af den indenlandsk skabte inflation,

herunder — som led i en indkomstpolitik og forud for overenskomstforhandlingerne — at fremlægge et skøn over de samfundsøkonomiske muligheder for den nærmeste tids indkomstudvikling,

og — som led i en udgiftspolitik — straks ved næste folketingssamplings begyndelse at fremlægge til behandling et 3-årigt budget for statens anlægs- og driftsudgifter sat i forhold til den formodede produktionsudvikling.

Folketinget fortsætter derefter forhandlingen om tillægsbevillingslovforslaget.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Poul Møller: Der har i den sidste tid, også af medlemmer af dette høje ting, været

skrevet artikler, hvori man påstår, at tinget er gjort helt uarbejdsdygtigt, at demokratiet ikke forstår samarbejdets kunst, og at folkestyret er ved at udvikle sig på en højst uheldig måde. I den anledning vil jeg gerne, ligesom hr. Poul Hartling gjorde det, fremføre nogle enkelte betragtninger til indledning.

Det er efter min opfattelse helt rigtigt, hvad Viggo Hørup i sin tid gav udtryk for, når han sagde: del jer efter anskuelser. Det er folkestyrets idé. Det kan måske skurre lidt i visse radikale ører, at det netop var Hørup, der fremførte dette synspunkt, når man tænker på den stadige talen om, at folkestyrets samarbejde er det vigtigste. Jeg tror næppe, at Viggo Hørup har tænkt sig, så lidt som andre har gjort det, at denne sætning skulle betyde, at man kunstigt skal sætte skel blot for at strides og kives. Men det betyder, at hvor anskuelser kan forenes, hvor forskellen ikke er større eller den kun består i grader eller nuancer, hvor målet er fælles, er det folketingets opgave at finde frem til fælles løsninger på problemerne; da er det meningen, at vi skal optræde enigt og i fællesskab efter forhandlinger i henhold til vor forretningsorden.

Hvis vi ser på den folketingssamling, vi nu forlader, så er det første spørgsmål, man kan stille sig: har vi forsøgt fra oppositionens side eller fra regeringspartiets side at arbejde ud fra dette synspunkt? Har vi forsøgt at forenes dér, hvor vi ikke var længere fra hinanden, end at et samarbejde var muligt? Vi løste problemet om næringslovgivningen, med det gamle strids-spørgsmål om næringslovens § 26 løst; vi løste lukkelovsproblemet; vi løste spørgsmålet om lejelovgivningen, om hele boliglovgivningen; vi løste spørgsmålet om ejerlejligheder; vi løste spørgsmålet om licitationslovgivningen med al den interessekonflikt, der har været i denne lovgivning tidligere; vi løste spørgsmålet om læreruddannelseslovgivningen og meget andet. Der kunne være forskellige interesser i disse sager, men der kunne bygges bro